Een jaar lang onverklaarbare, ondraaglijke jeuk door de bedwants

28 september • 29 september • ESsther van der Meer • Drenthe (http://www.dvhn.nl/drenthe/)

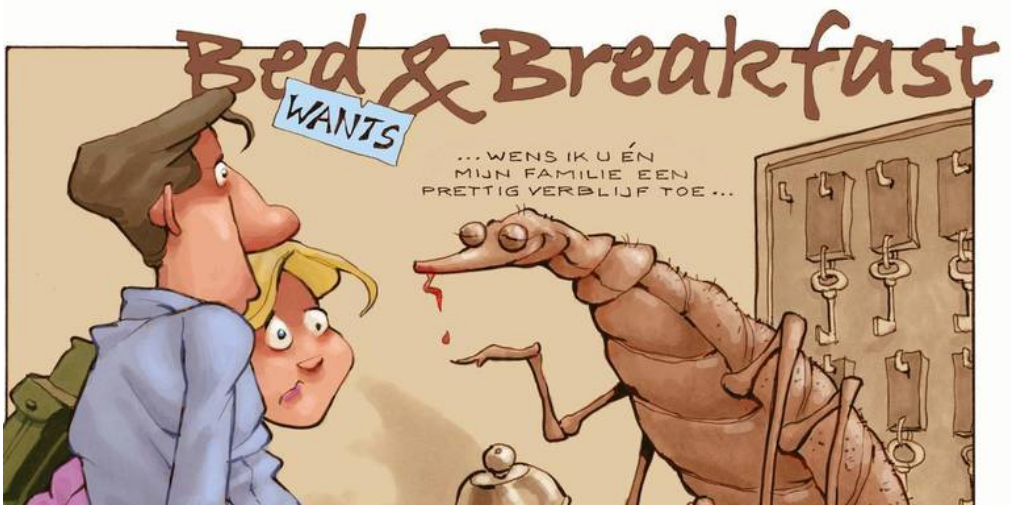

Ilustratie:Pluis/Archief DvhN

DvhN-journalist Esther van der Meer werd lang geplaagd door de bedwants. In 2014 beschreef ze haar ervaringen.

Klachten veroorzaakt door de bedwants worden volgens deskundigen lang niet altijd onderkend. Dat merkte ik uit eigen ervaring.

Hoe lang we bedwantsen hebben? Terugredenerend waarschijnlijk al ruim een jaar. Meegekomen in de rugzak uit een Italiaans hotel. Parma, Pisa, Lucca. Wie weet. Vast staat dat ik na de herfstvakantie van 2013 ineens huiduitslag kreeg. En jeuk, ondraaglijke jeuk.

Huid is de spiegel van de ziel

Ik meldde me bij de huisarts. Die hield een betoog dat de huid de spiegel is van de ziel en dat de oorzaak van alles kon zijn. Had ik misschien stress? Hij schreef een zalfje voor en ik hield last. De plekken verschenen en verdwenen weer.

Lees ook: Bedwantsen in hotel leerlingen Dr. Nassau College eerder terug van buitenlandse reis (http://www.dvhn.nl/drenthe/Bedwantsen-in-hotel-leerlingen-Dr.-Nassau-College-eerder-terug-van-buitenlandse-reis-22532848.html)

Soms waren het felle rode bulten. Soms plekjes met een blaasje erop. Soms een hele rits vlekjes naast elkaar. Ze zaten overal. Op het puntje van mijn neus, op mijn dijbeen, tussen twee tenen. Er was geen peil op te trekken. ’s Nachts onder de warme dekens was het ergst. Ik deed nauwelijks meer een oog dicht.

Naar de dermatoloog

Twee maanden later ging ik opnieuw naar de dokter. Dit keer was er een vervangende arts die me doorverwees naar de dermatoloog. Daar was ik aan toe.

Deel dit artikel: (https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?u=http://www.dvhn.nl/drenthe/Een-jaar-lang-onverklaarbare-ondraaglijke-jeuk-door-de-bedwants-22532848.html)

De bedwants.Foto: Archief DvhN

Tegen de tijd dat ik daar terecht kon, was het inmiddels januari. De dermatoloog stelde vragen. Of ik huisdieren had? Een kat. Of de kat vlooien had? Nee, die krijgt keurig vlooiendruppels van de dierenarts. Of ik de enige in huis was met jeuk? Inderdaad, mijn vriend heeft nergens last van.

Nu kreeg ik een zalfje met een antibioticum mee. Ook dat hielp niet.

Zes weken later kon ik op controle. Er werd een monster genomen dat onder de microscoop werd gelegd. Ik moest een eetdagboek bijhouden, kijken of ik een voedselallergie had. Geen van beide gaf uitsluitsel.

Chronische urticaria?

Zes weken later kon ik opnieuw op controle. Een nieuw monster. Deze keer kwam er een duidelijke uitslag: galbulten. En daarmee een diagnose: chronische urticaria, een overreactie van het immuunsysteem met onbekende oorzaak. Het was inmiddels ver in het voorjaar.

Ik kreeg een medicijn, antihistamine, en dat werkte. Eindelijk. Niet dat de bulten verdwenen, maar de jeuk werd draaglijk. Voor het eerst in maanden kon ik weer slapen.

Beestje op het matras

Tot ik vorige week voor het eerst een beestje over het matras zag lopen. Het leek op een klein zwart torretje. Toen ik het doodkneep (sorry, ik had het beestje natuurlijk in een luciferdoosje buiten moeten zetten) kwam er bloed uit. Al was er verder in het hele bed niets te zien, toch ging er op dat moment een lichtje branden. Bedwants.

Ik ging googelen, belde een bestrijder en deze week is onze slaapkamer over de kop gegooid. Bed uit elkaar, plinten van de muur, kastjes leeggehaald, matras, kussens, dekbed de deur uit en ontsmetten die handel.

Nare steekbeestjes

Het kost wat, maar hopelijk levert het ook wat op: geen chronische huidziekte maar gewoon nare steekbeestjes. Het ziekenhuis en de huisarts krijgen dan een telefoontje. Dat ze hier veel alerter op moeten zijn.

De bestrijder had hier een jaar geleden al kunnen staan.

Deel dit artikel: (https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?u=http%3A%2F%2F[illegible]

Dit verhaal is eerder gepubliceerd in Dagblad van het Noorden op 30 oktober 2014